

Gang, at de ikke skulde være villige til at indbetale 10 pCt. af de tegnede Beløb. Selvfølgelig har jeg tegnet mig under Forudsætning af den Mulighed, og selvfølgelig er jeg rede til at gøre det, og det er jeg sikker paa, at det store Flertal eller vel alle ere rede til. Det er en Sikkerhed for Sparekassen, som har virkelig reel Værdi. Det andet, som den ærede Ordfører forudsatte — ja, det maa den ærede Ordfører finde sig i —, det er noget, som jeg i alle Tilfælde betragter som noget, der i høj Grad nærmer sig til Svindel. Hvis det skal gaa til paa anden Maade, paa den Maade, at nogle kunne indbetale og andre ikke, saa ere vi jo atter ude paa usikker Grund, og det tror jeg ikke, vi ere tjente med.

Disse Bemærkninger ere allerede blevne længere, end jeg havde forudsat, og jeg har endnu kun et Par enkelte Bemærkninger at gøre overfor den højtærede Minister. I Anledning af den Rolle, som Bankerne ere komne til at spille paa dette Lovforslag, udtalte jeg mine Betæneligheder, forrige Gang jeg havde Ordet. Det synes egentlig, at den ærede Minister gav mig noget Ret, idet han udtalte, at Bankerne vilde ikke komme til at være uberørte af dette Krak; hvis der skete en Katastrove, vilde det efter Ministerens Mening ogsaa gaa ud over Bankerne; men saa synes jeg, at der kunde have været Grund til at vente større Støtte fra Bankerne. Jeg tilstaar aabent, at jeg er ikke tilstrækkelig sagkyndig til at bedømme dette Forhold, i hvor høj Grad Bankerne have støttet; men jeg støtter mig til Sparekassens juridiske Konsulent, Overretssagfører Amdrup, der har erklæret, at denne Støtte har ingen reel Værdi. Bankerne have laant Pengene til 3 pCt. i Udlandet, og de laane dem ud igen til 3 pCt., de have Statens Garanti, saa de bringe ikke noget som helst Offer. Overfor et Spørgsmaal, som jeg har set refereret i forskellige Blade, om han ikke selv før havde haft den Opfattelse, at det var et Offer fra Bankernes Side, har han erklæret, at han havde taget fejl. Det var paa dette, jeg byggede mine Udtalelser om, at hvis Overretssagfører Amdrup — der vel i dette Øjeblik er den Mand, der er bedst inde i Sparekassens Affærer — har Ret i den Betragtning, at Bankerne ikke have bragt noget som helst Offer, saa forekommer det mig, at naar vi overhovedet skulle have med Bankerne at gøre, maatte de bringe et noget større Offer. Jeg ønsker for mit Vedkommende, at baade Staten og Sparekassen blive stillede saa uafhængigt og frit af Bankerne som muligt, og

derfor ønsker jeg, at Staten selv i dette Tilfælde tog Affære og lod Bankerne ude af Betragtning, naar de Ofre, de have bragt, ikke have nogen som helst reel Betydning.

Men da den højtærede Ministers Stilling var saaledes for de forskellige Punktets Vedkommende, som have været paa Om-tale, at han gerne vilde forhandle videre, skal jeg henstille til Udvalget, at det hurtigst muligt sætter sig i Bevægelse, thi Tiden er saa knap, at der ikke er lang Tid til Forberedelse, man maa se at komme til et Resultat af Forhandlingerne, og jeg haaber, de maa føre til en Ordning, der efter min Mening vil være bedre end den, der paa visse Punkter er foreslaaet i Lovforslaget. Jeg rettede det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvilke Myndigheder der skulde kunne træffe det Forlig, som forudsættes mellem Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Eksportforeningen, og der tror jeg, den højtærede Minister tog fejl i det Svar, han gav. Det kan ikke være den højtærede Indenrigsministers Mening, at Tillidsmændene i Den sjællandske Bondestands Sparekasse kunne have Myndighed til at træffe nogen Bestemmelse. Det er ganske givet, at eftersom Sparekassen er insolvent, og da Sparekassebestyrelsens Myndighed kort og klart og koncist er fastslaaet i Moratorielloven, kunne Tillidsmændene ikke agere Overbestyrelse og træffe Foranstaltninger og Overenskomster, hvor Bestyrelsen ingen som helst Indflydelse har. Men det kunne vi vist ogsaa rolig se bort fra, thi jeg tror, at i det Øjeblik denne Lov er vedtagen, er der herigennem skabt en Myndighed, der er i Stand til for Sparekassens Vedkommende at indgaa paa det forudsatte Forlig. Sparekassen kan ganske sikkert se bort fra dette, naar Loven gaar igennem, men heller ikke før. For Eksportforeningen er Sagen en anden; der findes sikkert ikke den Myndighed, der kan indgaa paa et saadant Forlig, men lad os haabe, at man er i Stand til ogsaa gennem fortsatte Forhandlinger og Underhandlinger at naa frem til et Resultat paa dette Felt, saa vi opnaa, hvad vi stræbe efter. Men jeg hævder, at mit Spørgsmaal var fuldstændig berettiget, thi de Myndigheder, som paa disse Foreningers Vegne kunde træffe en Overenskomst, savnes paa Forhaand.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at ogsaa hans Svar til mig med Hensyn til, hvorledes Indbetalingen af de 10 pCt. af den tegnede Aktiekapital skulde forstaas, ogsaa i nogen Maade tilfredsstill-